

1) Ἐξαψις τοῦ σώματος Ζάκ. Ἡπ. Μακεδ. (Νάουσ.): Ὁ ἄρρωστος ἔχει μεγάλη ἀναμμάρα Ἡπ. Ἀναμμάρα μ' ἔρχιτι μὴ τὸν καφὲ Νάουσ. 2) Ἀνησυχία, ταραχὴ Θράκ. Συνών. ἀνάβρασι 2, ἀναδεμός, ἀνακατωμός B 3, ἀνακάτωσι B 2, ἀναμπαμπούλα, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσι, σύχυσι, ταραχή.

ἀναμμός ὁ, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω.

1) Ἀναφλέξις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὴ τὸν ἀναμμό π' γί'ν'κι 'ς τὰ χαμώκλαδα ἐπιασι οὐλὸν οὐ λόγγους. 2) Ὑπερβολικὴ θερμότης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀναμμός σήμυρα εἶνι ὄξον, καίει σὰ λαμπάδα οὐ ἥλιους. 3) Μεταφ. γενετήσιος ὄργασμός Ἡπ.

ἀναμνεῖμαι Θράκ. ἀναμνεῖμι Θράκ. (Αἰν.).

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιῶν ἀναμνωμαί.

1) Ἀναπολῶ, ἀναφέρω τι παλαιὸν Θράκ. Πβ. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω B 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

2) Παθ. τυγχάνω μνείας, ἀναφέρομαι, μνημονεύομαι Θράκ. (Αἰν.): Ἦταν μὲ φουρὰ ἕνας βασιλεὺς πολὺν καλὸς κὶ πλούσιος κὶ... ἤθιλι νὰ κάψ' ἕνα μὴγάλον κὶ ξακουστὸ πρᾶμα γιὰ νὰ ἀναμνεῖται τ' ὄνομα σὰ πιθάψ'.

ἀνάμνησι ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάμνησις.

Ἀναπόλησις εἰς τὴν μνήμην, ἐνθύμησις: Ἐχω παλαιὰς ἀναμνήσεις (ἐκφρασις βραχυλ. ἀντὶ ἀναμνήσεις παλαιῶν πραγμάτων) κοιν. Τῆς ἤρταν ἀνάμνησις τοῦ γιοῦ της Κῶς

ἀναμνοιάζω Κρήτ. ἀναμνοιάζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μοιάζω.

1) Ἀμτβ. εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τινα: Θωρῶ ἐκέ'να γωπέλλι κὶ ἀναμνοιάζει τοῦ δικοῦ σου (ἐκέ = ἐκεῖ). Συνών. μοιάζω. 2) Μετβ. εὐρίσκω ὁμοιότητάς τινος πρὸς ἄλλον: Δὲ δὸν ἀναμνοιάζω μὲ κιάνενα. Συνών. παρομοιάζω, σουσουμιάζω.

***ἀναμολάδα** ἡ, ἀνιμ'λάδα Λέσβ. (Πλομάρ.).

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολῶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Τὸ ἀνιμ'λάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεμολάδα, ἐν ᾧ ἐξέπεσε καὶ τὸ ἐκ κωφώσεως τοῦ ο προελθὼν ου.

Ὁ ἐκφυόμενος βλαστὸς δένδρου. Πβ. *ἀναμολάδιν.

***ἀναμολάδιν** τό, ἀναμιλάδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) 'νεμιλάδι Τῆλ. 'νεμιλάδι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμολάδα.

Παραφυσ. ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐμὸλυκεν ἡ καρυδᾶ κ' ἔβγαλε 'νεμιλάδια, ποῦ -ν- τὴν ἐτριγυρίσασιν ἔμορφα πολλήκαρια Νίσυρ.

***ἀναμολάδωμα** τό, ἀναμιλάωμα Κάρπ. ἀνεμιλάωμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμολαδώνω.

1) Παροχή ἐλευθερίας εἰς τινα, ἄφεσις, ἀπόλυσις, ἐπιζῶν, μελισσῶν, μαθητῶν σχολείου κττ. 2) Ἀναβλάστησις, ἐπὶ δένδρων καὶ σπαρτῶν.

***ἀναμολαδώνω**, ἀναμιλαώνω Κάρπ. ἀνεμιλαώνω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμολάδα.

Ἀναδίδω βλαστούς, ἀναβλαστάνω, φυτρώνω: Ἐνεμιλάωσαν τὰ κολόκουρα (ἀποκοπέντες κορμοὶ δένδρων). Ἀνεμιλάωσε τὸ σπαρμένο. || Παροιμ. φρ. Ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρου μὴν ἀναμιλαώνης (μὴν ἀναμειγνύεσαι ἐκεῖ ὅπου δὲν ζητοῦν τὴν ἀνάμειξίν σου). Παροιμ. Ὅσ' τοῦ καματεροῦ

τὰ 'παντὰ ἀναμιλαώνουν οἱ ἀκαμάτες (εἰς τοὺς ἱκανοὺς προσκολλῶνται ὡς παράσιτοι οἱ ἀνίκανοι. 'παντὰ=ὄρχεις). Συνών. ἀναδίνω B 1, ἀναμύω, φυτρώνω.

***ἀναμολῶ**, ἀνεμιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀμολῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀπολύω.

Ἐκφύω βλαστούς: Παροιμ.

Κολοκούρ' ἀραχιασμένη δὲν ἀνεμιλᾷ μοτάρια (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνωφελοῦς μὴ δυναμένου νὰ παράσχη βοήθειαν. κολοκούρα = ξηρὰ ρίζα, μοτάρι = βλαστός).

ἀναμονή ἡ, Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἀνεμονή Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Μπριγκ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναμονή.

1) Τὸ νὰ περιμένη τις, προσδοκία Κάρπ. Πόντ. (Χαλδ.) —Λεξ. Μπριγκ.: Μὲ τὴν ἀναμονὴν δεβάζομ' τὰ ἡμέρας (δεβάζομ' ἀντὶ δεβάζομε = περνοῦμε) Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἀποῦ 'χει κόρες ὁμορφες, | ὅλο ψιλομελάχρινες, ἀποῦ δανεῖζον τὸ φιλεῖ | καὶ δίνου του παρὰ τιμὴ καὶ κάμνου το κὶ ἀναμονή

(περιμένουν τὴν πληρωμὴν του) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. στ. 825 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 355) «ἀναμονή καλὸν ἐνὶ πληρῶναι ἀκέραιον πρᾶγμα».

2) Ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις Κάρπ. Χίος κ.ά.: Ἀναμονὴ νὰ ἔχης Χίος. 3) Ἡσυχία, ἀνεσις Ἀθῆν. Αἴγιν. Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μὲ τὴν ἀνεμονὴ σου κάμε τὴ γραφὴν - φάε κττ. Θήρ. || Γνωμ.

Ἀβράκωτος κὶ ἂν βρακωθῇ, ἀνεμονὴ δὲν ἔχει Μάν. || Ἄσμ.

Νὰ καίεσαι νὰ καίεσαι κὶ ἀνεμονὴ μὴν ἔχης, πάντα νὰ φεύγῃ ἡ χαρὰ καὶ θλίψι νὰ σοῦ τρέχῃ

Ἀθῆν.

Τόσα χρόνια νὰ τσεῖται τὸ μαῦρο σου κορμάτσι, νὰ τσεῖται νὰ τσεῖται τοῖ ἀνεμονὴ μὴν ἔχῃ, μόν' νὰ τοῦ φεύγῃ τὸ καλὸ τσ' ἡ λύπη νὰ τοῦ τρέχῃ Αἴγιν.

***ἀναμουγκρίζω**, μέσ. ἀνεμουγκρεύμαι Χίος (Νένητ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μουγκρίζω.

Ἐκβάλλω μυκηθμόν, μυκῶμαι: Ἄσμ.

Ἐχτὲ βραῦ ἐπέρασα ἀφ' τ' αἰ-Ἀντρεᾶ τὴν πόρτα τσ' ἤκουσα πλάκα τσ' ἤντριζε τσαὶ γῆς τσ' ἀνεμουγκρᾶτο (βραῦ = βραδύ, ἤντριζε = ἔτριζε).

ἀναμουντζωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμουντζωμάρα Πελοπν. (Οἶν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μουντζωμάρα.

Ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀτυχία: Καρφώνω τὴν ἀναποδιὰ καὶ τὴν ἀναμουντζωμάρα (ἐπφδ. τῶν κυνηγῶν, καθ' ἣν καρφώνουν ξύλον εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ κυνήγιον. Περί τῆς προλήψεως ἰδ. ΦΚου. κουλ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 318). Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά, ἀναποδιά.

ἀναμουράτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναμουράτος.

1) Εἰρωνικῶς: Μιλεῖ ἀναμουράτα. 2) Χωρὶς ὄρεξιν, ἀπροθύμως: Ἀναμουράτα κάνει τὸ σταυρὸ του.

ἀναμουράτος ἐπίθ. Πελοπν. (Δημητσάν. Λακων.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ, τοῦ οὐσ. μούρη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ μορφάζων ἐκ δυσαρεσκείας: Παροιμ. φρ. Ἀναμουράτο τὸ σακκί, κακὸ τὸ βελανίδι (ὅταν οἱ σάκκοι κατὰ τὴν